

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.222 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 113.971/XIV-7616.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15B bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Bengaalse nationaliteit, op 6 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen aangetekend verzonden op 6 november 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 12 september 2001 en zich vluchteling verklaren op 12 september 2001; dat op 20 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 6 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

“U verklaarde een Ahmadi uit Brahman Baria, Bangladesh, te zijn. Sinds 1995 zou u voorzitter zijn geweest van de “Ahmadya Ansarullah”-groep in uw regio waarbinnen u instond voor het verkondigen van uw geloof. Einde 1995 zouden enkele leden van “Khatme-e-Nabuwat” een “raid” op uw winkel hebben uitgevoerd. De door u bij de politie ingediende klacht omtrent deze feiten zou echter nooit zijn behandeld. Op 15.06.1999 zou u via een bediende van uw winkel hebben vernomen dat uw zoon K. door enkele mullahs in uw winkel werd vermoord. U zou onmiddellijk naar uw zaak zijn gegaan, waarna u uw zoon naar het ziekenhuis zou hebben gebracht. Hier zouden de artsen u hebben meegedeeld dat uw zoon stierf ten gevolge van een vergiftiging. De arts zou uit angst voor de mullahs echter hebben geweigerd u een overlijdensakte van uw zoon te overhandigen. Nog dezelfde dag zou u bij de politie een klacht hebben ingediend omtrent de dood van uw zoon maar ook ditmaal zou de politie uw klacht niet hebben behandeld. In januari 2000 zouden ongeveer vierhonderd Mullahs uw winkel zijn binnengedrongen. Ze zouden u hebben ontvoerd naar een opslagplaats van jutte waar u gedurende 1 nacht zou zijn vastgehouden. De volgende dag zou u, dankzij de hulp van een veiligheidsmedewerker van deze zaak, zijn vrijgelaten. Opnieuw zou de door u ingediende klacht bij de politie omtrent deze gebeurtenis niet zijn behandeld. Einde januari 2001 zou een grote groep mullahs uw woning zijn binnengedrongen en uw bezittingen hebben vernield. Uw zoon Shahin zou de politie hebben ingelicht over deze gebeurtenis en deze zou naar uw woning zijn gekomen om de situatie te evalueren. De politiemannen zouden echter hebben geweigerd u te helpen. Even later zouden enkele mullahs naar uw woning zijn teruggekeerd en zou u naar een afgelegen woning zijn meegenomen. Na ongeveer zes dagen zou u echter zijn vrijgelaten daar de mullahs inzagen dat u weigerde uw geloof op te geven. Op 21 februari 2001 zou uw woning opnieuw zijn belaagd door duizenden mullahs. U en uw echtgenote zouden onmiddellijk de woning hebben verlaten. Ook uw kinderen zouden het huis zijn uitgevlucht maar u zou ze uit het oog hebben verloren en sindsdien zou u niets meer van uw zoon en dochter hebben gehoord. U zou samen met uw echtgenote naar een vriend zijn gereisd waar u één nacht zou hebben gelogeed. De volgende dag zou u naar Dhaka zijn gereisd waar u tot september 2001 bij een vriend zou hebben verbleven. Op 7 september 2001 zou u Bangladesh hebben verlaten en via Frankrijk naar België zijn gereisd. U vroeg hier asiel aan op 17 september 2001.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitscertificaat en enkele krantenartikels neer.

Er dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig wordt ondermijnd. Zo verklaarde u op de

Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zoon op de markt in Brahman Baria werd gedood (Gehoor DVZ vraag 42). U voegde er bovendien aan toe dat u onmiddellijk uw winkel verliet toen u dit nieuws vernam (gehoor DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u thuis op de hoogte werd gesteld van de dood van uw zoon en verklaarde u dat uw zoon in uw winkel werd gedood (Gehoor CGVS p. 4). Verder verklaarde u, in tegenstelling met uw gehoor op het Commissariaat-generaal, op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen klacht indiende bij de politie omtrent deze gebeurtenis (Gehoor DVZ vraag 42). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken tussen augustus 1999 en januari 2001 geen problemen te hebben gekend, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat in januari 2000 enkele mullahs uw winkel binnenvielen, u meenamen en u gedurende 1 nacht opsloten in een opslagplaats van jutte. (gehoor CGVS p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde u deze gebeurtenis echter een jaar later (Gehoor DVZ vraag 42). Bovendien beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat op de dag van deze ontvoering enkele mullahs uw woning vernielden en enkele bezittingen stalen (Gehoor DVZ vraag 442). Op het Commissariaat-generaal maakte u hiervan geen gewag. Verder beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u in januari 2001 vanuit uw woning door enkele mullahs werd ontvoerd en gedurende ongeveer zes dagen werd opgesloten (Gehoor CGVS p. 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde u in deze periode echter de bovenvermelde inval in uw winkel en maakte u geen melding van het feit dat de u ooit gedurende ongeveer zes dagen door mullahs werd opgesloten.

Bovenvermelde, ernstige discrepanties raken de kern van uw vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan in het gedrang is. Derhalve vermogen de door u neergelegde documenten niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.”.

“U verklaarde een Ahmadi uit Brahman Baria, Banglades te zijn.

Aangezien u uw asielaanvraag steunt op de door uw echtgenoot, A. A., aangehaalde motieven en aangezien in hoofde van deze laatste door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel de schending aanvoeren van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij dit middel uiteenzetten als volgt :

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 62, 1ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker wordt gemotiveerd door de overweging dat zijn opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zouden zijn, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig zou worden ondermijnd.

Zo brengt de bestreden beslissing naar voor dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat zijn zoon op de markt in Brahman Baria werd gedood, en hij er aan toevoegde dat hij onmiddellijk zijn winkel verliet toen hij dit nieuws vernam, terwijl hij op het Commissariaat-generaal zou beweerd hebben dat hij thuis op de hoogte werd gesteld van de dood van zijn zoon, en zou verklaard hebben dat zijn zoon in zijn winkel werd gedood.

Eerste verzoeker brengt hiertegen in dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken per ongeluk gezegd heeft dat hij zijn winkel verliet, terwijl hij in werkelijkheid zijn woning verliet, wat een gewone verspreking was, en verder dat de winkel zich op de markt bevond, zodat er geen tegenspraak is tussen de verklaring dat zijn zoon op de markt werd gedood en de verklaring dat hij in zijn winkel werd gedood.

Verder brengt de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker naar voor dat hij in tegenstelling met zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken zou gezegd hebben dat hij geen klacht indiende bij de politie omtrent deze gebeurtenis.

Eerste verzoeker brengt hiertegen in dat hij nog dezelfde dag van het overlijden van zijn zoon klacht bij de politie heeft ingediend, zoals hij verklaarde op het Commissariaat-generaal, en dat zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij zegt “ik durfde ook niet naar de politie omdat zij toch niets doen voor ons” in de context moet gezien worden van wat hij net daarvoor gezegd heeft, nl. dat hij twee maanden na de moord op zijn zoon niet buiten de deur

is durven komen, en dat hij derhalve op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel willen zeggen heeft, dat nadat de klacht op de dag van de dood van zijn zoon zelf neergelegd was, hij in de daaropvolgende twee maanden niet naar de politie is gegaan om nieuws te vernemen over de verdere behandeling van zijn klacht, omdat hij er van overtuigd was dat zij toch niets voor hem deden.

De bestreden beslissing brengt verder naar voor dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij tussen augustus 1999 en januari 2001 geen problemen zou hebben gekend, terwijl hij op het Commissariaat-generaal zou verklaard hebben dat in januari 2000 enkele mullahs zijn winkel binnenvielen, hem meenamen en hem gedurende één nacht opsloten in een opslagplaats voor jute, hij op de Dienst Vreemdelingenzaken deze gebeurtenis een jaar later zou gesitueerd hebben en bovendien daar zou beweerd hebben dat op de dag van deze ontvoering enkele mullahs zijn woning vernielden en enkele bezittingen stalen, waarvan hij dan weer op het Commissariaat-generaal geen gewag zou hebben gemaakt.

In dezelfde context brengt de bestreden beslissing naar voor dat eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal zou beweerd hebben dat hij in januari 2001 vanuit zijn woning door enkele mullahs werd ontvoerd en gedurende ongeveer zes dagen werd opgesloten, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken in deze periode de bovenvermelde inval in zijn winkel zou gesitueerd hebben en hij geen melding zou gemaakt hebben van het feit dat hij ooit gedurende ongeveer zes dagen door mullahs werd opgesloten.

Eerste verzoeker brengt hiertegen in dat hij op het Commissariaat-generaal bij wijze van verspreking de eerste aanval op zijn winkel situeerde in januari 2000 i.p.v. in januari 2001.

In werkelijkheid werd de winkel de eerste keer aangevallen in de eerste week van januari 2001, en toen werd hij één dag vastgehouden, en de tweede keer werd zijn woning de laatste week van januari 2001 aangevallen, en toen werd hij zes dagen vastgehouden.

Als we hiervan uitgaan en de situering januari 2000 als een loutere verspreking beschouwen, dan zijn er geen tegenspraken meer tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker.

Het feit dat eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal geen gewag maakte van de vernieling van zijn woning en het stelen van enkele bezittingen is niet onaannemelijk, gezien het feit van de agressie op zijn persoon en de opsluiting veel belangrijker zijn dan de materiële vernielingen die werden aangericht.

Het feit dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij ongeveer zes dagen door mullahs werd opgesloten, valt te verklaren door het eerder summier karakter van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij verder toch wel alle nodige uitleg heeft gegeven over de tweede aanval, maar enkel niet heeft vermeld dat hij toen zes dagen opgesloten is geweest.

Als we er van uitgaan dat eerste verzoeker zich eenvoudigweg twee keer heeft versproken, zonder dat hij door de relatering van de beschreven gebeurtenissen aan andere gebeurtenissen opmerkzaam werd gemaakt op deze versprekingen, dan blijkt er van contradicties geen sprake meer te zijn.

Gezien aldus de beweerde contradicties na analyse schijnbaar blijken te zijn, is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Gezien de motivering van de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster naar de motivering van de beslissing in hoofde van eerste verzoeker verwijst, is om dezelfde reden ook deze beslissing onvoldoende gemotiveerd.”

2.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partijen hun middel formeel steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kennen doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motivering aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat met de eerste bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van de eerste verzoekende partij worden vastgesteld, waaruit tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partijen wordt besloten; dat de verzoekende partijen thans aanvoeren dat deze tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van “een verspreking” door de eerste verzoekende partij tijdens het interview op het commissariaat-generaal en van “het eerder summier karakter van het interview op de dienst vreemdelingenzaken”;

Overwegende dat de opgesomde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier; dat de verzoekende partijen het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken, na voorlezing, hebben ondertekend; dat zij tijdens het interview op het commissariaat-generaal werden bijgestaan door een tolk; dat met het enkele verwijzen post factum naar “versprekingen” deze versprekingen niet worden aangetoond; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de commissaris-generaal niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat het enig middel niet gegrond is,

Overwegende dat tegen de tweede bestreden beslissing geen middel wordt aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.